

Giới thiệu Mộng Anh Hùng Của Một Thiếu Niên Bình Thường

Truyện Mộng Anh Hùng Của Một Thiếu Niên Bình Thường của tác giả Gần Như Vây Xa Đến Thế là một truyện ngôn tình hiện đại nằm trong tuyển tập truyện ngắn "Thế giới rất rộng lớn, tôi muốn được đi xem" của nhiều tác giả.

Cậu ấy nghi hoặc nhìn tôi: "Bạn là...". Tôi cũng kỳ quái nhìn cậu ấy: "Tôi là tôi thôi, nếu không còn có thể là ai nữa.". 13 năm 8 tháng không gặp nhau, rất lâu rồi, cậu ấy nói khẽ: "Lẽ nào tôi lại không phải là tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Mộng Anh Hùng Của Một Thiếu Niên Bình Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tất cả những kỳ nghỉ đông trước khi vào Đại học của tôi đều trải qua ở nhà bà ngoại.

Thời đó chẳng có máy vi tính cũng chẳng có internet, điện thoại di động là một chiếc hộp thần kỳ chỉ có người lớn mới được sử dụng. Bố mẹ ngày đêm đều bận rộn công việc, suy tư trăm trăn làm sao để thăng chức lên lương, tăng ca là một việc quá đổi bình thường trong nhà. Nghỉ học bọn họ không thể để tôi một mình ở nhà hết ngày này đến ngày khác, vì vậy liền đem tôi vứt về nhà bà ngoại.

Nghe mẹ kể, kỳ nghỉ đầu tiên ở nhà ngoại, tiếng khóc của tôi truyền xa đến tận hai cây số, so với tiếng khóc kinh thiên động địa ngày đi đầu tiên em trai tôi đi nhà trẻ cũng không khác mấy.

Sự thật này là mẹ nói với tôi, nhưng trước giờ tôi đều không tin. Trong ấn tượng của tôi, chỉ cần buổi sáng nhà trường cho nghỉ học, ngay lập tức buổi chiều tôi sẽ gói ghém đồ đạc, giục bọn họ mau đưa tôi đến nhà bà ngoại. Trong ký ức của tôi, nào có chuyện mâu thuẫn như thế được. Tôi nói với mẹ, mẹ nói bừa, con đặc biệt vô cùng thích nhà bà ngoại, con nôn nóng muốn về nhà bà ở thì có.

Mẹ trừng mắt nhìn tôi, đây cũng có thể xem là lý do, nhưng chủ yếu là con muốn gặp Vương Khải.

À đúng rồi, còn Vương Khải nữa. Đây là anh bạn từ thuở nhỏ của tôi, mẹ không nhắc tới tôi cũng quên mất. Nghĩ nghĩ quả thực có một khoảng thời gian, tôi ở chết dí trong nhà bà ngoại, mỗi ngày mặt trời cao đến ba sào tre mới chịu ngủ dậy, bài tập cũng lười làm, chỉ thích xem ti vi với ăn mì lạnh, mỗi ngày ầm ĩ đòi ông ngoại mua kem. Ông thương tôi đến nỗi tôi đòi gì ông cũng nghe theo, có điều bà ngoại lại không vừa ý.

Bà ngoại gọi điện thoại mách với mẹ tôi: Con nhóc ranh nhà con mỗi ngày chỉ lo ngủ, bài tập không thèm làm, cũng không thích đi chơi với mấy đứa trẻ khác, làm sao đây?

Mẹ tôi là một người tương đối không thích phiền phức, liền đưa ra đề nghị thế này, con nhóc này từ nhỏ đã không thích chơi với đám bạn cùng tuổi, tìm cho nó đứa bạn nào hơn tuổi, để ý đứa nhóc đó một chút là được rồi.

Vậy là mấy hôm sau, Vương Khải bị bà ngoại dắt đến nhà tôi, lúc ấy tôi còn đang ngon giấc. Tôi lật góc chăn để lộ ra hai mắt, rụt rè nhìn cậu ấy, cậu là ai đây?

Vương Khải trừng mắt, tôi được bà ngoại cậu phái đến quản cậu đấy.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Anh Hùng Của Một Thiếu Niên Bình Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Từ nhỏ tôi đã là một người qua đường chuyên diễn vai phụ, cũng không biết ra vẻ đáng yêu gì đó, da đen, mắt nhỏ, để ý kỹ còn nhìn thấy cả mớ da đầu, môi dày nên miệng lúc nào cũng như đang mở ra. Bởi vì thích ăn kẹo lại không nghe lời, hàng răng cửa cái này lệch cái kia không ngay ngắn, thành tích học tập tầm tầm bậc tệ, không thích thể dục, ham ăn lại còn lười.

Đây đều là những lời mẹ dùng để giáo huấn tôi, tôi nghe xong lúc nào cũng giãy nảy lên. Mấy cái này đều là nói về đứa nhóc nhà người khác, không phải tôi, tôi đĩnh đạc chứ bộ. Hồi ấy, trong suy nghĩ của tôi, bọn nhóc cùng tuổi chán chết, cả ngày không đích hình thì cũng đi chơi long nhong. Tôi thà ở nhà xem Conan, cũng không muốn cùng bọn chúng lăn lộn trên đất chơi trò vô vị.

Chính là hôm đó, bà ngoại gặp được bà nhà hàng xóm trong khu chung cư, nói chuyện gia đình với nhau một lúc liền nói đến chuyện của tôi. Vậy là hàng

xóm cười híp mắt, lớn tiếng gọi Vương Khải đang làm bài tập trong phòng ra, cậu ấy liền bị bà ngoại dẫn thẳng đến trước mặt tôi.

Tôi không nhớ lần đầu tiên gặp nhau về mặt cậu ấy là như thế nào, nhưng tôi tuyệt đối đã bị ánh mắt của cậu ấy dọa sợ, nhẹ nhàng à một tiếng rồi chui vào chăn trốn mất, mặc cho bà ngoại gào thét thế nào cũng không chịu bước xuống giường. Sau đó, xung quanh dần im ắng trở lại, hình như tôi ngủ gục mất, còn nằm mơ một giấc mơ vô cùng kỳ quặc, đến khi tỉnh dậy cứ cảm thấy bứt rứt không yên. Thò đầu ra mới phát hiện Vương Khải đang ngồi cạnh giường tôi, trên tay đang cầm một quyển sách đọc một cách thích thú.

Lúc đó, tôi cảm thấy hành động của cậu ấy đúng là quá ngoan ngoãn nghe lời, giống như người lớn nói cái gì cậu ấy đều nghe theo cái ấy, chính là kiểu người tôi không ưa nhất, mới bao nhiêu tuổi đầu mà đã như thế? Tôi ngồi thẳng dậy, cố ý dùng giọng điệu lạnh lùng hỏi cậu ấy: Cậu xem sách gì đấy?

Cậu ấy dựng quyển sách ra trước mặt cho tôi xem, ừ, là quyển này, Nhật ký của tôi của Lưu Hiểu Khánh.

Quyển sách này nằm trên giá sách nhà bà ngoại, là lúc trước mẹ tôi mang về, trước giờ tôi chưa từng lật một trang nào, thế mà cậu ấy lại xem đến xuất thần, tôi hỏi cậu ấy: Hay lắm à?

Cậu ấy nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hay chứ, tôi cũng muốn trở thành người như vậy.

Tôi cứ ngó trân trân bìa sách, trên đó viết: Từ một minh tinh điện ảnh đến người phụ nữ giàu có vạn tỷ. Tôi hỏi, cậu muốn làm minh tinh hay là muốn làm phú ông?

Cậu ấy bật cười, đều muốn hết.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Anh Hùng Của Một Thiếu Niên Bình Thường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Vương Khải rất đẹp trai, theo lời bà ngoại tôi là có một vẻ ngoài khiến người khác yêu mến. Mày rậm, mắt to, khuôn mặt trái xoan hồng hào, tóc rất dày, tóc trước rẽ ngôi lệch sang một bên, mỗi ngày cậu ấy đều mặc một bộ quần áo màu nhạt, trên cổ áo có thêm một cái nút, mang một đôi dép da, hoàn toàn không có vẻ nhếch nhác, luộm thuộm của trẻ con. Lại nhìn vào đứa bên cạnh cậu ấy là tôi, bà ngoại âm thầm lắc đầu.

Trong khu nhà trệt phía sau xưởng cơ khí, Vương Khải cũng là đứa nhỏ được người khác chú ý đến nhiều nhất, không chỉ vì cậu ấy học giỏi ngoan ngoãn, quan trọng hơn là cậu ấy rất có uy tín, dùng cách nói bây giờ chính là điển hình của “con nhà người ta”.

Vài ngày sau khi chúng tôi đã thân nhau, cậu ấy dẫn tôi gia nhập địa bàn của cậu ấy. Cậu ấy nói, nơi này nhỏ thôi, không sợ không quen biết, chỉ sợ bị bỏ xì. Nghe thấy giọng điệu y hệt người lớn của cậu ấy, tôi không biết phải hưởng ứng thế nào, chỉ đành há hốc miệng đứng đực ra nhìn cậu ấy. Loại biểu tình như vậy, rất nhiều năm sau tôi vẫn còn dùng.

Lần đầu tiên được cậu ấy dẫn đi chơi, tôi mới phát hiện thì ra toàn bộ đám nhóc ở phía đông khu chung cư đều thích tụ tập ở đây. Khu chung cư chia thành hai phía đông – tây, lấy trường học bỏ hoang làm điểm phân định, từ đó hai bên rất ít qua lại với nhau. Những đứa trẻ ở phía đông chúng tôi, mỗi ngày vào xế chiều sẽ tập trung trong trường, Vương Khải là người đứng đầu, cả đám đều gọi cậu ấy là anh Khải.

Tôi hỏi cậu ấy, có người còn lớn tuổi hơn cậu, sao mọi người lại gọi cậu là anh Khải? Cậu ấy híp mắt nhìn tôi: Đợi lát nữa cậu khác biết.

Một đám trẻ con đứng lố nhô trên mảnh đất trống, Vương Khải dẫn theo tôi đi đến, giới thiệu cả đám cho tôi làm quen. Lần đầu tiên trong đời tôi phát hiện ánh mắt giống y hệt xã hội đen trong phim. Ánh mắt cả đám nhìn Vương Khải mang theo cả sự kính nể, sợ hãi, đặc biệt là sự sùng bái. Kể ăn theo là tôi cũng được hưởng hơi lây, cả đám vui vẻ nói chuyện với tôi, nhét vào tay tôi một tập hình. Lần đầu tiên tôi nhận được loại đãi ngộ thế này. Vậy là, ánh mắt nhìn Vương Khải của tôi cũng biến thành giống y như của đám nhóc đó.

Đội cả đám tập trung gần đủ, Vương Khải vẫy tay gọi mọi người ngồi lại xung quanh, hỏi thăm tình hình làm bài tập về nhà của từng đứa, đôn đốc nhanh chóng làm xong bài tập, kiểu cách giống như một giáo viên vậy. Ngay cả những đứa lớn tuổi hơn Vương Khải cũng vâng vâng dạ dạ. Cuối cùng, cậu ấy thanh giọng, bắt đầu kể chuyện.

Vương Khải kể chuyện quả thực rất hấp dẫn, bất kể là phim hoạt hình hay câu chuyện được in trên báo, được lời kể của cậu ấy thổi hồn vào, tựa như trở thành một câu chuyện hoàn toàn mới mẻ. Ánh mắt của mọi người thay đổi theo từng lời kể của cậu ấy, có lúc cả đám còn ò ò, hoặc vui mừng hoặc tiếc nuối.

Càng khiến tôi kinh ngạc chính là, quyển sách Vương Khải đã xem lúc ở nhà ngoại tôi, dưới giọng trần thuật của cậu ấy lại vô cùng sống động. Thế giới lạ lẫm đầy màu sắc của người lớn, có sức hấp dẫn vô cùng lớn đối với trẻ con, từng đứa một đều nghe đến chăm chú. Sau này tôi hỏi cậu ấy, sao cậu lại biết kể chuyện thế, cậu nhớ được hết à?

Vương Khải kiêu ngạo ngẩng cao đầu: Hình như tôi có năng lực nhìn một lần là nhớ. Lớn lên, tôi hy vọng mình giống như gió vậy, tha hồ ra ngoài tung hoành. Tôi muốn trở thành một nhà diễn thuyết, hay là một nhà văn cũng được. Cậu nói xem tôi có làm được không?

Nước mũi của tôi sụt chút nữa chảy ra ngoài, tôi hít vào một hơi, sau đó cật lực gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Anh Hùng Của Một Thiếu Niên Bình Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hồi đó, với tôi mà nói, sự tồn tại của Vương Khải giống như của một vị thần vậy. Mỗi ngày cậu ấy đều dẫn tôi tham gia đủ loại tụ tập của đám nhóc. Cậu ấy kể cho cả đám nghe vô số câu chuyện, dẫn cả đám đến bãi tha điều, đánh cầu lông, sau đó đứng xếp hàng trên bãi cỏ đi tè. Cho dù bây giờ nhớ lại cảm thấy những chuyện đó hoang đường biết bao nhiêu, nhưng lúc đó đi theo cậu ấy lại thấy chính nghĩa vô cùng.

Có điều tôi vẫn là một đứa ngang bướng từ trong xương, không thích làm bài tập, dần dần lại thấy ghét cực kỳ mấy lời dạy dỗ ngày nào cậu ấy cũng nói, cho nên bắt đầu trốn cậu ấy. Không phải giả bệnh thì là hôm nay mắc bận. Ban đầu, thấy nhiệt huyết của tôi xuống dốc cậu ấy cũng để mặc, nhưng qua hai tuần sau lại sống chết bám theo tôi không buông. Tôi không nghe lời, cậu ấy liền bày ra một vẻ mặt thối hoắc, tôi la lớn: Chiều này của cậu gạt mấy đứa ngây thơ kia thì được, đừng hòng lừa được tôi!

Cậu ấy nhìn trừng trừng vào tôi rất lâu, rồi kéo tôi ngồi xuống, chân thành hỏi tôi: Lớn lên cậu muốn làm gì?

Không biết người khác như thế nào, lúc tôi còn nhỏ, trào lưu hỏi đáp lớn lên muốn làm gì vẫn chưa thịnh hành, loại từ vựng này chưa được du nhập vào cuộc sống của chúng tôi. Quan điểm của tôi từ nhỏ đã là, biết được hôm nay cái đã, đối với tương lai, trước giờ chưa từng nghĩ đến.

Vậy là tôi ngơ ngác mất một lúc: Chưa nghĩ đến bao giờ! Vương Khải liếc xéo tôi: Cậu đã 10 tuổi rồi, đến lúc phải suy nghĩ một chút về tương lai của mình rồi chứ.

Tôi hỏi ngược lại cậu ấy: Cậu thì sao? Có từng nghĩ đến chưa? Vương Khải gạt đầu: Đương nhiên, tôi sắp thi lên Cấp 2 rồi. Tôi muốn học trường Cấp 2 trọng điểm, Cấp 3 trọng điểm, Đại học trọng điểm, sau đó làm việc ở Bắc Kinh và Thượng Hải, còn phải đón bố mẹ tôi cùng đến đấy nữa, để bọn họ sống những ngày sung túc.

Tôi hỏi: Ở đây không tốt à? Vương Khải cười lạnh một tiếng: Ở đây thì có gì tốt? Đồng không mông quạnh, cả đời nghèo túng. Vẫn là thế giới bên ngoài đẹp đẽ hơn, tôi chắc chắn muốn được bước chân ra bên ngoài.

Ngày hôm đó, Vương Khải nói với tôi rất nhiều, rất nhiều điều, nói về kế hoạch dự tính của cậu ấy, cậu ấy phải làm thế nào để đạt được mục tiêu của mình. Sau khi cậu ấy về rồi, tôi ngẫm nghĩ lại những lời cậu ấy nói, cảm thấy cả người đều nóng lên, trong lòng cũng vô thức lo lắng không yên. Giống như có một luồng hơi nóng đang bốc lên từ dưới chân, đầu óc tôi cứ u u mê mê, bước chân không ổn định ngã sắp xuống đất.

Bà ngoại tưởng tôi bệnh, vội vội vàng vàng đi tìm bác sĩ. Tôi nằm trên giường, cảm giác có vật gì đó đang phát sáng bên trong mắt. Tôi biết cơ thể mình chẳng làm sao cả, là nào tôi có bệnh, tôi cảm thấy cuộc sống trước đây của mình thật uổng phí.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Anh Hùng Của Một Thiếu Niên Bình Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Bắt đầu từ hôm đó, mỗi khi đến kỳ nghỉ đông, bất kể có việc hay không có việc tôi đều chạy đến nhà Vương Khải, tụ tập với cậu ấy, thậm chí còn tình nguyện đảm nhận vai trò tổ chức, lặn lội đến từng nhà, gõ từng cánh cửa gọi mọi người đến điểm hẹn, cách ăn mặc áo quần cũng cố tình học theo cậu ấy, đem vài bộ quần áo ít ỏi của mình giặt đến sạch không chút vết bẩn. Sau đó còn bắt đầu niềng răng, để tóc dài, cật lực tập chạy bộ, tham gia đội trống của trường, đăng ký vào lớp huấn luyện viết văn. Tôi làm hết những việc trước đây chẳng bao giờ tôi thêm để mắt đến.

Kỳ nghỉ lúc Vương Khải tốt nghiệp Cấp 2, lần đầu tiên cậu ấy chủ động đến nhà bà ngoại tìm tôi, vừa bước vào cửa đã ngây ra. Cậu ấy nghi hoặc hỏi, bạn là...

Tôi cũng kỳ quái nhìn cậu ấy: Tôi là tôi thôi, nếu không còn có thể là ai nữa. Cậu ấy kéo tôi lại tỉ mỉ quan sát: Hình như so với trước đây khác 180 độ. Tôi bụm môi bật cười: Có phải rất giống cậu không? Cậu ấy chậm rãi gạt đầu: Đúng thật thay đổi rất ra dáng người lớn. Sau đó, giống như chợt nghĩ ra điều gì, cậu ấy nói: Đúng rồi, tôi thành công rồi! Tôi thi đậu vào trường Cấp 3 trọng điểm rồi!

Tôi cũng vui mừng thay cho cậu ấy, hưng phấn đến nỗi nắm lấy tay cậu ấy, lớn tiếng hú hét đầy kích động. Thế nhưng, khác biệt so với trước đây chính là, tôi kích động không phải vì cậu ấy có thể thành công, mà vì trên người cậu ấy tôi có thể thấy được tương lai của chính mình. Cậu ấy có thể làm được,

vậy thì tôi cũng có thể.

Tháng đầu tiên của kỳ nghỉ đó, Vương Khải hết sức cần mẫn, gần như mỗi lần cả đám tập trung ở bãi đất trống nghe kể chuyện, cậu ấy đều vô cùng hứng khởi chia sẻ cảm tưởng được đỗ vào trường Cấp 3 trọng điểm, về ra tương lai của bản thân, miêu tả cuộc sống ở thành phố lớn của mình sau này. Tôi nhẩn nại ngồi nghe, ánh mắt đánh một vòng xung quanh, phát hiện ra ít nhất nửa số người trong đám cũng có cùng cảm giác chán nản như tôi.

Về sau, cậu ấy rất ít khi xuất hiện, nghe mẹ cậu ấy nói cậu ấy bị bố bắt ở nhà, tham gia đủ loại tiệc tùng gặp mặt của người lớn trong gia đình, đón nhận khen ngợi của hiệu trưởng. Cậu ấy gọi điện thoại cho tôi, kể cho tôi nghe cậu ấy đến một khách sạn lộng lẫy tráng lệ thế nào, nhận được nhiều phần thưởng ra sao. Tôi nghe đến hết chịu nổi, về sau không thèm nhận điện thoại của cậu ấy nữa.

Không có Vương Khải, tôi liền trở thành thủ lĩnh của cả đám, bà ngoại vô cùng hạnh phúc nói tôi đã thay da đổi thịt khác hẳn trước kia. Không ngày nào không có người đến tìm tôi đi chơi. Mọi người dùng ánh mắt từng dùng để nhìn Vương Khải nhìn vào tôi. Tôi cũng làm theo cậu ấy học kể chuyện, sắp xếp trò chơi, đốc thúc làm bài tập, mỗi ngày đều bận rộn đến chết đi được.

Có điều, thỉnh thoảng trong lòng lại cảm thấy nặng nề. Nếu như Vương Khải trở lại, tôi nên đi đâu đây, có phải mọi người sẽ về lại với cậu ấy không. Vương Khải biết được bây giờ tôi bắt chước theo cậu ấy lại thay thế vị trí của cậu ấy, cậu ấy có bằng lòng không? Nhưng một góc khác trong đầu tôi lại nghĩ, tôi đã làm sai điều gì đâu? Tôi rất muốn được trở thành một người như cậu ấy kia mà.

Ngày hôm đó, tôi ở bãi đất trống kể cho mọi người nghe chuyện sụp đổ của triều Thanh, đột nhiên Vương Khải đi đến. Cậu ấy vui vẻ gọi cả đám đến nhận quà, bên trong cái túi nhựa cậu ấy xách theo là đủ loại điểm tâm, bánh quy, hộp bút chì, bút máy... Cậu ấy lại dùng vẻ mặt hớn hờ nói về những dự tính cậu ấy đã nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần. Cậu ấy đem quà nhét vào tay từng đứa một, hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt chán ghét của cả đám.

Sau đó, một đứa trong đám đem điểm tâm trong tay vứt ngay trước mặt cậu ấy, lẩm bẩm trong miệng nói: Tôi không cần, tôi muốn nghe chuyện về triều Thanh. Kết quả, những đứa khác đều lần lượt làm theo, đem quà để lại vào trong túi, sau đó quay đầu đi, dùng ánh mắt mong chờ nhìn tôi.

Vương Khải đứng tại chỗ sững sờ rất lâu, không nói không rằng nhìn tôi chăm chăm, sau đó xoay người chạy mất. Tôi của lúc ấy cũng chẳng biết mình nên vui vẻ hay là buồn rầu.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Anh Hùng Của Một Thiếu Niên Bình Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Khi tôi tốt nghiệp Cấp 2, nhà bà ngoại chuyển vào khu nội thành, tôi cũng thi đậu vào một trường Cấp 3 trọng điểm ở vùng khác, từ đó về sau không còn quay về nhà cũ nữa. Cả đám bạn thuở nhỏ chúng tôi vẫn liên lạc đều đặn với nhau, duy nhất một người chỉ qua lại vài lần rồi thôi là Vương Khải.

Lúc ấy tôi nghĩ, Vương Khải chắc chắn là hình mẫu của một người thành công, cậu ấy ngồi trong giảng đường học lớp 12, chuẩn bị đón nhận những quả ngọt thuộc về cậu ấy. Vương Khải giống với hình ảnh do chính mình tí mĩ vẽ ra trong giấc mộng anh hùng, cuối cùng vững bước đi trên con đường tràn đầy hoa tươi và những lời ca tụng. Còn tôi, cho dù cật lực đuổi theo bước chân cậu ấy thế nào đi nữa, cũng giống như Khoa Phụ đuổi theo mặt trời, chỉ cần một ngày cậu ấy chưa dừng lại, càng đuổi theo tôi chỉ càng đuổi sức.

Bài vở ở Cấp 2 đột ngột nặng lên nhiều, thành tích của tôi bắt đầu rơi xuống. Tôi đã từng nỗ lực hết sức duy trì vị trí trong top 5 cả lớp, bây giờ ngay cả top 20 cũng chen không vào. Những khi lo lắng và sợ hãi, tôi nhớ đến Vương Khải, vì vậy bèn nhờ bố mẹ hỏi thăm cậu ấy học trường nào, lớp mấy rồi vô cùng dè dặt viết cho cậu ấy bức thư đầu tiên.

Lúc ấy Vương Khải đã học đến lớp 12, bài vở tất nhiên nặng nề hơn tôi nhiều, nhưng cứ vào mỗi cuối tuần nhận được hồi âm của cậu ấy, trong thư cậu ấy vẫn là một bộ dạng tràn đầy tự tin. Nội dung thư ngoài dăm ba câu chỉ báo tôi phương pháp học tập, hầu hết thời gian đều dành cho cậu ấy kể về thành tích Cấp 3 ưu tú thế nào, hoạt động đoàn thể xuất sắc ra sao, cùng với các hoạt động xã hội khác.

Chúng tôi trở thành bạn qua thư, gần như mỗi tuần đều viết thư cho nhau. Nhưng thư hồi âm của cậu ấy nghìn bức như một, rập khuôn nhau. Ban đầu, tôi còn dùng những từ ngữ hoa mỹ để tán dương cậu ấy, về sau dần dần nảy sinh tâm lý đối phó, dẫu đưa chân chữ mẫm mới viết thư hồi âm lại. Mà trả lời của cậu ấy lại càng chậm hơn, ngữ khí cũng chuyển dần từ sự tự tin ban đầu sang những mệt mỏi, lo lắng.

Việc này thực ra cậu ấy cũng chỉ nhắc đến bằng một cụm từ ngắn, nhưng tôi vẫn biết hiện tại có bao nhiêu áp lực nặng nề đang đè lên cậu ấy. Cậu ấy nói bản thân đã bắt đầu bị mất ngủ, đau đầu, thần kinh có chút suy nhược, lần đầu tiên thành tích kỳ thi tháng bị giảm sút, giáo viên tìm cậu ấy nói chuyện. Trong bức thư cuối cùng Vương Khải viết cho tôi, cậu ấy nói, tại sao mọi người đều luôn dồn ép tôi? Tôi có thể làm tốt hơn nữa, tại sao không có ai tin tưởng tôi thêm lần nữa?

Lúc này, chúng tôi bị đứt đoạn liên lạc với nhau. Tôi viết thư hồi âm cho cậu ấy, sau đó lại viết thêm vài bức nữa, nhưng hoàn toàn vô ích, không một chút tâm hồi. Sau đó, bọn họ tốt nghiệp rồi thi đại học, tôi cũng không gửi đi lá thư nào nữa. Với tôi mà nói, Vương Khải đã là một người mất tích.

Mà tôi của lúc đó, đã hoàn toàn đổi khác so với con nhóc ranh hồi học tiểu học. Tôi là trạm trưởng trạm phát thanh của trường, giành được giải nhất

cuộc thi diễn thuyết toàn quốc, làm MC vũ hội Nguyên đán hàng năm của trường, còn giành được vị trí quán quân cuộc thi chạy đường dài cấp trường, trong cuộc thi sáng tác văn học giành được hạng nhất, thành tích học tập duy trì trong top 10 toàn khối. Đây là những việc trước đây có nghĩ tôi cũng không bao giờ dám nghĩ.

Đăng ký nguyện vọng sau khi thi Đại học, tôi lại nhớ đến Vương Khải. Tôi nghĩ, nếu tôi là cậu ấy, tôi sẽ ghi danh vào trường đại học nào. Mãi đến lúc đó, tôi mới giật mình phát giác, Vương Khải đã ăn sâu vào tận trong xương tủy của mình, tôi sẽ vô thức dựa theo cách nhìn nhận của Vương Khải để làm việc, sẽ đặt bản thân trên lập trường cậu ấy để suy xét vấn đề. Nhất thời tôi có chút hốt hoảng, là tôi đã biến thành cậu ấy, hay tôi vốn dĩ là chính cậu ấy.

Sau khi tốt nghiệp Cấp 3, tôi vừa mong muốn được gặp cậu ấy, vừa sợ phải gặp cậu ấy. Ngay cả chính tôi cũng không hiểu được tâm tình của mình, muốn hỏi cậu ấy đã thi đỗ vào trường đại học trọng điểm nào, sinh sống ở thành phố nào, đưa trẻ mang trong mình ý nguyện được tự do như con gió, đến hôm nay đã thế nào rồi. Nhưng tôi lại sợ, nếu cậu ấy không được như ước muốn, từ trên người cậu ấy, tôi lại một lần nữa nhìn thấy tương lai mờ mịt của chính mình.

Đã mười năm qua rồi, còn tôi vẫn không cách nào liên lạc được với cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Anh Hùng Của Một Thiếu Niên Bình Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

Mùa hè năm 2014, tôi từ Bắc Kinh về quê có việc bận, một hôm cùng mẹ ra ngoài dạo phố tình cờ gặp được mẹ của Vương Khải. Tôi không gặp qua di ảnh được mấy lần, ngược lại mẹ tôi và di ảnh nói chuyện rất ân ý. Di ảnh hỏi thăm tình hình của tôi, luôn miệng khen ngợi những thành tích nho nhỏ của tôi, mấy lần tôi muốn mở miệng hỏi về Vương Khải, nhưng đều bị ánh mắt của mẹ ngăn lại.

Lúc gần chia tay, tôi không nhịn được nữa hỏi mẹ của Vương Khải, di ảnh, bây giờ Vương Khải tốt không ạ? Di ảnh gật đầu, đứa nhỏ này à, từ nhỏ đã kiêu ngạo, sau khi thi Đại học thất bại, nó đậu vào một trường đại học ở Thạch Gia Trang (thành phố lớn nhất và là tỉnh lỵ tỉnh Hà Bắc Trung Quốc, cách thủ đô Bắc Kinh 320 km về phía nam), sau khi tốt nghiệp xin được một chân nhân viên văn phòng ở công ty hiện tại đang làm, có điều đã kết hôn rồi, cũng ổn định lắm.

Nội tâm tôi chấn động, ngoài mặt lại không chút thay đổi nói, di ảnh con số điện thoại của cậu ấy được không ạ?

Về đến nhà, tôi cầm số điện thoại trong tay, hết cầm lên lại đặt xuống, số điện thoại và số Wechat của Vương Khải tôi đã thuộc lòng trong đầu, nhưng lại chần chừ không đủ dũng khí nhấn phím gọi. Nghĩ ngợi rất lâu, tôi thêm cậu ấy vào Wechat của mình. Qua không bao lâu đã được chấp nhận, tôi vừa bất ngờ vừa vui mừng nhìn icon của cậu ấy, đang cẩn thận tỉ mỉ xem xét hình dáng của cậu ấy, không ngờ cậu ấy lại chủ động gửi tin nhắn cho tôi.

Văn Vũ, chào cậu.

Tôi sững sờ nhìn bốn chữ trên màn hình không biết nên nói gì, chậm chạp đối đáp lại vài câu, hẹn cậu ấy vài ngày sau gặp mặt ăn bữa cơm, mười mấy năm không gặp, không biết bây giờ tôi và cậu ấy sẽ như thế nào. Đường như càng muốn lần tìm những dấu vết ngày xưa, lại càng phát hiện mọi thứ trước đây đều trở nên mong manh, không còn toàn vẹn như ban đầu.

Tôi không ngừng nghĩ, gặp lại nhau lần nữa tôi phải làm như thế nào, sẽ như người nhiều năm không gặp bước đến trao nhau một cái ôm nhiệt tình, sẽ giống như người đã trưởng thành bắt tay nhau, giống với bạn bè ngồi lại hàn huyên tâm sự, hay chỉ khách sáo như những con người xa lạ. Nhưng đến khi thực sự gặp được Vương Khải, tôi mới biết, những năm qua, cuối cùng vẫn là lạc bước nhau. Vương Khải gầy rồi, đen rồi, mắt to mày rậm ngày xưa tuy vẫn còn, nhưng kết hợp với gương mặt xương xương, lại trở nên khắc khổ. Cậu ấy cao hơn ngày trước, nhưng vẫn thấp hơn tôi một cái đầu, mặc một chiếc áo ngắn tay hàng chợ, cổ áo đã hơi ngả vàng, chiếc quần jean xanh nhàu nhĩ, một đôi giày vận động, đường viền đã mòn vẹt không còn nhìn rõ được màu sắc.

Văn Vũ, chào cậu. Vương Khải bước đến trước mặt tôi, đưa tay ra với tôi, trong ánh mắt cậu ấy mang theo vẻ cự tuyệt và lạnh nhạt. Loại ánh này tôi có biết, cậu ấy từng dùng loại ánh mắt như vậy để nhìn người xa lạ.

Tôi vội vàng bắt tay cậu ấy, cố ý lớn tiếng khoa trương gọi, anh Khải, lâu rồi không gặp nhỉ? Vương Khải buông tay tôi, tự mình đi về phía quầy phục vụ. Tôi tự biết mình vô duyên, kịp thời ngậm miệng bước theo cậu ấy. Sau khi ngồi vào chỗ, cậu ấy nhìn tôi một lúc rồi nói, mười ba năm lẻ tám tháng.

Tôi không kịp phản ứng lại, há? Cậu ấy nói, chúng ta đã mười ba năm tám tháng không gặp nhau.

Tôi sững sờ nhìn vào cậu ấy, đã lâu vậy rồi sao? Cậu ấy gật đầu, phải.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Anh Hùng Của Một Thiếu Niên Bình Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Tôi có thể lường trước bữa ăn này diễn ra trong tình cảnh vừa thông thả vừa gấp gáp thế nào, cả hai đều trầm mặc, mỗi người đều ôm trong mình một tâm tư riêng. Hơn nữa tâm tư này, không phải chỉ đơn thuần là sự xa cách vì nhiều năm không gặp gỡ giống như tôi nghĩ. Tôi biết loại xa cách này đã hình thành từ khi chúng tôi hãy còn nhỏ, bắt đầu vào cái ngày cậu ấy ngồi trước giường ngủ của tôi ôm sách đọc, vết nứt giữa hai chúng tôi đã từ đó không ngừng bị kéo rộng ra.

Khi thức ăn được mang lên, Vương Khải cho tôi xem nhóm công ty trong Wechat của cậu ấy, cậu ấy nói cậu xem, mấy hôm trước ông chủ của chúng tôi gửi lên Wechat một bài viết, ông ấy nói hành văn rất hay, bảo chúng tôi phải học tập để viết theo, xem xong tôi mới phát hiện thì ra do cậu viết, ha ha.

Mặt tôi đỏ lên, vậy à? Viết cũng không tốt lắm. Cậu ấy cười, hay lắm, không tôi chút nào.

Cuộc trò chuyện tắc lại ở đó, Vương Khải ngồi phía bên kia nghiêm túc gấp thức ăn, trong đầu tôi cuống lên tìm đề tài mới tiếp tục câu chuyện. Thế nhưng tôi phát hiện giữa hai chúng tôi, ngoại trừ những kỳ nghỉ đông cùng nhau trải qua, dường như không còn điều gì nữa để nói, mà tôi lại không cách nào xác định được liệu cậu ấy có vui vẻ khi nghe thấy chuyện cũ hay không, cho nên chỉ đành không ngừng nâng ly uống rượu với cậu ấy. Tôi sợ chỉ cần động tác này dừng lại, sự trầm mặc và ngượng ngập sẽ bao trùm lấy bầu không khí xung quanh chúng tôi, cho dù ra sức khua tay thế nào cũng không thể xua tan đi được.

Sau đó, Vương Khải bảo tôi kể về cuộc sống của mình, tôi nâng ly uống cạn, cố gắng điềm nhiên kể về những năm qua của mình. Tôi cố tình không nhắc đến thành tích cũng như những điểm nổi trội, dùng giọng điệu của một người ngoài cuộc, không vui vẻ cũng chẳng mất hứng chỉ như đang đọc báo cáo kể cậu ấy nghe. Về mặt của Vương Khải khuất sau ly rượu, không nhìn rõ được, tôi chỉ cảm thấy ánh mắt cậu ấy đang lấp lánh, giống như giáng về của thật nhiều năm trước.

Rất lâu, cậu ấy hạ thấp giọng lên tiếng, đây không phải là tôi sao? Đây không phải là cuộc sống tôi từng ao ước sao? Vì sao cậu có thể, còn tôi lại không được? Vì sao lại là cậu? Dựa vào cái gì không phải là tôi?

Nói xong, cậu ấy ngửa cổ một hơi uống cạn rượu trong bình, sau đó nằm ngả ra bàn.

Tôi nhìn vào gương mặt tỉnh táo của cậu ấy, chậm rãi rót cho mình một ly rượu, lặng lẽ nói với cậu ấy, từ nhỏ mình đã muốn được trở thành cậu, mình cảm thấy cậu là một chàng trai hiền ngang đầu đội trời chân đạp đất, cậu nói muốn được giống như gió, cậu muốn đến thành phố lớn, đến cuối cùng cậu không thể đạt thành tâm nguyện, đau khổ trong lòng cậu mình biết. Mình từng muốn được trở thành cậu, nhưng sau này mình dần hiểu ra, đến khi trưởng thành, mình phải trở thành chính mình.

Cậu là một người anh trai, một người thầy tốt bạn hiền của mình, mình kính trọng cậu. Nói hết câu, tôi cũng uống cạn ly rượu trong tay. Sau đó, Vương Khải cúi đầu, giữ chặt lấy tôi, cậu ấy hít một hơi nhìn vào tôi: Cậu sống cho thật tốt, cố lên, đừng giống như tôi bị trói buộc, cuối cùng cho dù hối hận cũng không kịp nữa.

Tôi xóc cậu ấy dậy, cần nhân: Chẳng có ai trói buộc cậu cả, là cậu quá hiếu thắng, quá hiếu thắng!

Bạn đang đọc truyện *Mộng Anh Hùng Của Một Thiếu Niên Bình Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Về sau, tôi trở lại Bắc Kinh tiếp tục cuộc sống, công việc của mình, mãi đến mùa xuân năm 2015 mới về lại nhà, bà ngoại mất, sau khi lo liệu xong tang sự, tôi và mẹ ngồi lại nói chuyện, nói về thờ nhỏ sống ở ngôi nhà cũ, cũng nói về Vương Khải. Mẹ lau nước mắt, thờ dài nói, đứa nhỏ này, số mệnh không tốt.

Tôi hỏi chuyện gì vậy, mẹ nói, mẹ nó mấy ngày trước còn đến nhà chúng ta, nhờ bố con tìm giúp nó một công việc, chỗ làm trước đây có người mắng nó ngu ngốc, nên nó đánh nhau với người ta rồi bị đuổi việc, ở nhà còn phải tốn kha khá tiền bồi thường viện phí, vợ nó cũng bỏ chạy theo người khác, cuộc sống của nó đúng là không như ý. Nghe mẹ nói cậu ấy lặn lội xuống phía nam tìm việc, áng chừng Tết cũng không về.

Tôi nghe xong trong lòng lại dấy lên cảm giác khó chịu, về phòng đóng cửa, lén lút khóc một trận, không biết là đau lòng thay cho cậu ấy hay bị thương cho chính mình, tôi đã hai mươi sáu tuổi, nhưng lại cảm thấy giống như đã sống hết một đời. Ngày hè năm 2014 đó, nhìn thấy đám tóc bạc lơ mờ trên đầu cậu ấy, tôi có cảm giác cậu ấy đã già, mà trong khoảnh khắc này, tôi cảm thấy chính mình cũng đã già rồi.

Ngăn cao nhất trên giá sách của tôi có đặt một quyển sách, chính là quyển tự truyện năm đó Vương Khải đã đọc khi ngồi cạnh giường tôi, khi trước tôi lấy về từ nhà bà ngoại, cố tình đặt ở nơi nổi bật nhất. Tôi lấy quyển sách từ trên giá xuống, ngón tay chạy lần theo bìa sách thật lâu, sau đó giống như đã đạt được quyết định, tôi cầm điện thoại gọi cho Vương Khải. Không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy trong lòng có một số lời muốn nói với cậu ấy. Bên kia điện thoại là một số không còn dùng nữa. Tôi lại mở Wechat gửi tin nhắn cho cậu ấy, phát hiện mình đã bị loại khỏi danh sách bạn bè của cậu ấy.

Không chút báo trước, Vương Khải đã loại tôi ra, cậu ấy hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của tôi.

Mấy đêm liên tục tôi đều nằm mơ, mơ thấy ông bà ngoại, mơ thấy căn nhà cũ, mơ thấy đám bạn thưở nhỏ, mơ thấy Vương Khải. Chúng tôi hãy còn là những đứa trẻ ngây ngô, chảy nước mũi, tay cầm súng ngắn đồ chơi, chúng tôi ngồi nghe Vương Khải kể chuyện, chúng tôi cùng vui đùa cùng làm bài tập. Khi ấy, chúng tôi vẫn là những người bạn tốt nhất của nhau.

Trong mơ, ánh mắt Vương Khải sáng lấp lánh, giống như ngôi sao trên bầu trời đêm, cậu ấy ngồi trên cây bạch dương, mặc chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ. Cậu ấy đưa cho tôi một quyển sách, cậu ấy nói, tương lai tôi muốn mình giống như gió, tôi muốn đến thế giới bên ngoài, muốn đến thành phố lớn, đón bố mẹ tôi cùng đến đó, sống những ngày tháng sung túc dễ chịu.

Cậu có tin không? Cậu ấy hỏi.

Tôi vừa cảm thấy áy náy, lại vừa cảm thấy một niềm vui nhỏ đang len lén trong lòng, tôi có được cuộc sống cậu ấy từng ao ước, lại vừa cảm thấy những ngày này lúc nào cũng thấp thòm e dè, tôi mang trong mình niềm tin luôn bước về phía trước, nhưng lại không ngừng hoài nghi bản thân. Có điều tôi hiểu rõ, cho dù tôi nghi ngờ thế nào đi nữa, con đường này tôi không có cách nào quay đầu lại, chúng ta tự chọn cuộc sống cho riêng mình, thì đã định phải có sự trả giá.

Tôi và Vương Khải, đều giống như nhau, lang thang phiêu bạt giống như nhau, không chốn bình yên giống như nhau, đều vì tuổi trẻ mà bất chấp gian nguy như nhau, chỉ có điều cậu ấy lựa chọn không cam tâm, còn tôi lại lựa chọn quên lãng.

Vốn cho rằng, chúng tôi là những ngọn gió cùng thổi về một phương, cuối cùng sẽ tụ lại với nhau thành cơn bão lớn. Thế nhưng, chỉ vì chúng tôi sớm đã là người ở hai thế giới, cho nên cuối cùng chỉ đành đi theo những ngã đường không giống nhau. Mà tương lai, chúng tôi rồi sẽ tìm thấy nơi xa xôi chỉ thuộc về riêng mình.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Mộng Anh Hùng Của Một Thiếu Niên Bình Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.